

Känsla för form brukar avslöjas i teckning och skulptörer brukar vara goda tecknare. Ralf Borselius som just nu ställer ut i konsthall 3 på Kulturens hus är inget undantag.

Borselius stora teckningar som kompletterar och korresponderar med hans 22 träskulpturer i miniformat ger syn för sägen. De snidade skulpturerna är hopfogade av mindre träbitar och transparent bemålade med vit äggoljetempera. Det gör att träets egenkulör och ådring nästan ger en blekrosa hudfärg. Vissa av figurerna har accentfärger i enskilda former.

Skulpturerna utgörs av ett slags gestalter som för tankarna till tredimensionella seriefigurer eller människoliknande nakenrättor med utdragna nosar eller konformade trynen. Det vilar något ömkansvärt, värnlöst och övergivet över de flesta karaktärerna. Borselius tillämpar en slag fabelform för att skapa sinnebilder som beskriver människans utsatthet i en ofta kall och likgiltigt värld, fylld av tillkortakommanden men även ömhet och omsorg om de som är ännu mindre och ännu mer skyddslösa. Sålunda ser vi större figurer som håller om och med sin kropp skyddar sina ungar i skulpturerna Två liggande I och II.

Några figurer kånkar på sina småungar. Andra sitter och funderar över spelpjäser från fiaspel medan några väntar, river sitt hår eller ligger platt utslagna. Ett par stycken sträcker sin händer mot himlen som vore de utsatta för ett pistolhot. Den lilla skulpturgruppen Två drabbar mig särskilt. En unge sitter på en kall plåtyta förvirrad, utlämnad och oförstående invid en till synes livlös liggande gestalt. Den mest dramatiska separation en värnlös unge kan uppleva är när dess beskyddare för evigt gått förlorad.

Några större skulpturer ingår även i utställningen varav en är Flygande. Den skulle kunna skildra ett fritt fall under viss kontroll men jag upplever den mer som ett överrumplande språng, ett överfall! En liten som växt till sig och som vägrar ta mer skit och nu ger igen.

De flyhänta teckningarna handlar mer om föräldrarollen och det ansvar den medför. En figur tycks förväxlat sina ungar med fiaspelpjäser eller är det kanske en dröm om egna ungar. En annan beskärmar sig över en unge som inte gjort vad den borde. En tredje tittar oroligt över axeln som om något hotande nalkas den och den sovande ungen. Accentfärger utförda med färgpennor kompletterar blyertsen i teckningarna.

De små och värnlösa skulpturerna i all ära men den stora behållningen för mig är dock de fem mästerligt utförda teckningarna. De är skolexempel på hur linjer kan samverka och skapa trovärdig tredimensionell form, valörer och rörelser på en tvådimensionell yta.

Bertil Sundstedt